

Ahogy eddig

Judit éveken át havi harminc-negyvenezer forintot küldött az anyjának. Látogatóba csak ritkán utaztak le hozzá, mert a férje nem szívesen vezetett le a határ menti kisvárosba, a kamasz gyerekek pedig mindig csak unatkoztak a szűk lakásban.

A válása óta, vagyis fél éve ezek a havi utalások elmaradtak. Juditnak – életében először – munkát kellett vállalnia. Egy biztosítási cégnél ügynökösködött, és estére mindig úgy kimerült, hogy ruhástól dőlt végig a kanapén. Egyáltalán nem örült, amikor az anyja egyik délben felhívta telefonon, és arra kérte, hogy azonnal utazzon le hozzá. Éppen ügyfélnél volt, és félrevonult ugyan, de nagyon kellett kiabálnia a mobilba, mert az anyja az utóbbi években szinte teljesen megsüketült. Judit úgy érezte, hogy a titokzatos seb, amit a telefonban emlegetett, csak ürügy a figyelem és gondoskodás kicsikarása. Megígérte, hogy lemegy, majd ingerülten letette. Péntek kora reggel aztán vonatra szállt, a gyerekek ügyis erdei iskolába mentek a hét végére.

– Na, mutasd – mondta az anyjának, miközben igyekezett nem körbenézni a nappaliban és nem tenni megjegyzést a vécében az állott szagú vödörre, amelyben az anyja a használt felmosóvizet tárolta, hogy spóroljon az öblítéssel.

A seb iszonyú volt. Tenyéryni, szederjes folt, a közepén vérző, duzzadt csomókkal. Judit tehetetlenségében egy zsebkendőt borított rá, amit körben ragtasszal rögzített. Nem maradt fent, úgyhogy mondta az anyjának, hogy ne bajlódjon a melltartóval, ne is próbálja visszavenni, nem nézi azt senki, hogy van-e rajta.

A városi egészségház ügyeletéről rögtön a sebészetre mentek, ahol két óra várakozás után épp csak rápillantottak a foltra, és már tovább is küldték őket a helyi kórházába egy beutalóval. Judit azt mondta az anyjának, hogy lehet, hogy majd be kell feküdni, de ezen ne aggódalmaskodjon, rá kell szánni az időt a gyógyulásra.

Judit a hét közepén ismét leutazott, és fogadták őket a bőrgyógyászati rendelésen. Nem kellett befeküdni, a doktornő csak megnézte a foltot, és megkérdezte, hány éves is a néni, aztán odahúzott egy csillagvizsgáló-szerű gépet, és azon keresztül is szemügyre vette a sebet. Mintát is kapart a széléből egy üveglapra. Ezután újabb két hetet vártak, majd Judit harmadszorra is leutazott, és újra elkísérte az anyját a bőrgyógyászatra. Az orvosnő azt mondta, felesleges volna kórházba menni. Egy kemoterápiával meg lehetne próbálkozni, bár a néni elég öreg és súlyosan cukros is, a ráknak ennél a fajtájánál pedig sajnos nemigen szoktak eredményeket elérni. Korábban kellett volna jönni.

A doktornő elég halkán beszélt, alig artikulált, ezért Judit anyja nem tudta leolvasni a szájáról, hogy mit magyaráz. Kérdőn nézett a lányára, aki csak annyit mondott, hogy várja meg kint, még egyeztetnie kell néhány dolgot. Amikor kettesben maradtak a helyiségben, hirtelen ötlettel lehúzta a briliánsgyűrűt az ujjáról, és átnyújtotta a doktornőnek. Szép, nagy kő volt, a férje vette neki a huszadik házassági évfordulójukra, néhány hónappal azelőtt, hogy elhagyta őt és elköltözött a szeretőjéhez.

A doktornő a gyűrűre pillantott. Elvörösödött, szabadkozva motyogott valamit, aztán a köpenyszegébe süllyesztette. A vizsgálóból kilépve mindhárman az alagsorba mentek, ahol a doktornő erélyesen bekopogott a röntgenbe, és hosszan tárgyalt odabent az üvegfülkében ülő kolleganőjével.

Kijöttek, és elmagyarázták, ezúttal már jó hangosan és artikulálva, hogy a néni-nek az elkövetkező két hónapban minden második nap be kell majd ide jönni, jó korán, reggel hétre. Hogy itt majd szépen megsugarazzák neki a hátát, különben meg csak pihengessen otthon, és gyógyuljon.

Judit, miután megbizonyosodott róla, hogy az anyja mindent megértett, hazautazott. Hetente egyszer-kétszer érdeklődött telefonon, hogy minden rendben megy-e, javul-e a seb. Az anyja mindig azt válaszolta, hogy javul.

Az esedékes napokon már hatkor kiment a buszmegállóba, hogy időben érkezzen. Ha a röntgenben még nem volt senki, akkor ölébe tett kézzel elüldögélt a folyosón. Általában a kis asszisztens érkezett meg először, egy húsz év körüli, szőke lófarkas lány. Felgyújtogatta a villanyokat, beakasztotta a kabátját a szekrénybe és belebújt a benti papucsba. Később, általában hét körül, befutott a doktornő is. Eleinte mindig megvárták őt, de ahogy teltek a hetek, a kislány egyre gyakrabban beszólította a várakozó nénit és beállította a gép elé. Az öregasszony félmeztelenül, elszánt arccal állt az ablak felé fordulva, és várta, hogy a kislány megérintse a vállát és szóljon, hogy kész vannak.

Egyik reggel szakadt az eső és dörgött az ég. Judit anyja már fél hatkor kiállt a buszmegállóba, nehogy késsen a busz és ne érjen be időben a kórházba. Kifordította a szél az esernyőjét, összetapasztotta ritkás, ősz haját.

A folyosón üldögélve azon tűnődött, hogy legalább egy kendőt a fejére kellett volna kötni, mégse illendő így mutatkozni, mint egy ázott kutya. A megrongálódott esernyőt piszkálgatta, de nem tudta visszahúzni a leszakadt véget a fémküllőre.

Közben befutott az asszisztens kislány, köszönt neki, aztán beszaladt letenni a vizes kabátot. Utána kijött a folyosóra és odatelepedett a néni mellé. Úgy fordult felé, hogy a szájáról is jól le lehessen olvasni, amit beszél.

Kicsit feszengve kezdett bele, azt mondta, ő úgy szégyellni magát. És hogy sajnálja a nénit, hogy ilyen ítéletidőben is idebolondítják, amikor semmi értelme. Hogy ő eddig ezt nem akarta mondani, de ma elhatározta, hogy igenis szól, mert a nénival igazából nem is csinálnak semmit. Odaállítják a gép elé, de nincs is bekapcsolva, csak azért találták ki ezt az egészet, hogy a néni jobban gyógyuljon. De ő meg úgy érzi, hogy nem szabad ilyet csinálni, és szörnyű lehetett ma is idebuzozni ebben a szakadó esőben. És ha a néni akarja, akkor meg is mutatja neki odabent, hogy milyen hangosan zúg a gép, amikor tényleg be van kapcsolva: akkor majd a néni is elhiszi, hogy eddig sose volt.

Judit anyja figyelmesen követte a mondatokat, aztán ismét az esernyőt kezdte babrálni, mintha meg akarná javítani. Lassan, tűnődve válaszolt:

– Nem kell nekem megmutatni, angyalom. Tudja, én már teljesen süket vagyok. Ebből is alig értettem valamit, amit az elébb elmondott. Ne akarja énnekem elmagyarázni, hogy mit csinálnak maguk, csak csinálják szépen, ahogy eddig.

Azzal felállt, elköszönt. Kint az épület előtt kinyitotta a lefityvedt esernyőt és hazaindult. Csütörtökön kora reggel már újra ott ült a padon, mire a kis asszisztens megérkezett.